

סרט „פורנוגרפי“ של חבר קיבוץ עין שמו הרעיד את אמות הסיפים במערב הפרוע של המועצה האיזורית מנשה

תעתם, סייע להם ברכב, בניצבים, בחשמל ובמוזון.

למעשה נגרר הקיבוץ כולו להרפתקה. לא התעוררה כל בעייה בגיוס ניצבים ושחקני גים לתפקידים אפיוזדיים. התגלו נשים צעירות רבות שהתנדבו לעבוד כנערות-תסריט. 50 איש לקחו חלק בהסרטה, לפני המצלמות ומאחריהן. נמצאו מאפרת מתנדבת, מלבישה מתנדבת, נהגים מתנדבים וחשמלאים מתנדבים. יגאל תיבון טוען, שלמרות חוסר-הניסיון של מרבית האנשים שהשתתפו בהסרטה היתה זו עבודה מיק-צועית למדי. אלא שכתום 10 ימי-צילום נוכחו הארבעה כי התקציב אינו מספיק. הם ניגשו למישרדי המועצה, וביקשו תקציב נוסף בסך 10 אלפים לירות. שוב אישרה המועצה את ההעלאה, אלא שהפעם נרמו ליגאל כי מוטב שיעמוד בתקציב.

ועדת-הביקורת

הזדעזעה

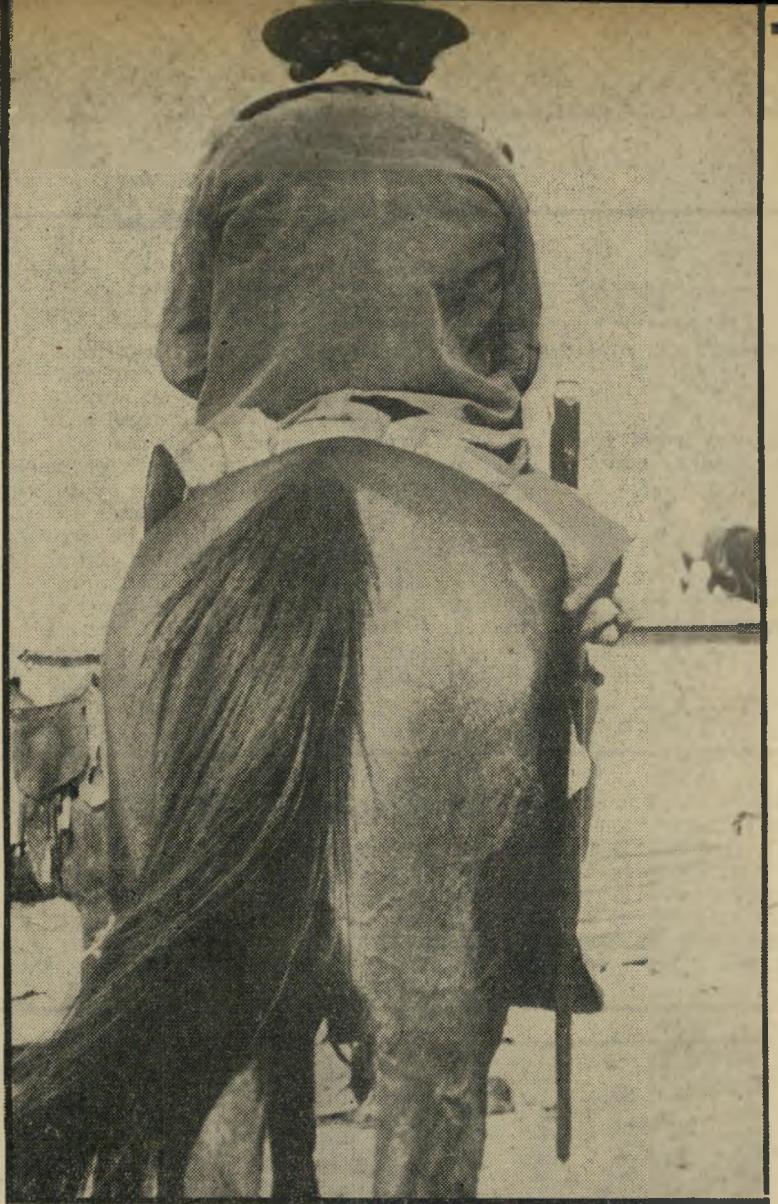

יגאל התחיל עורך את הסרט, יחד עם הנערכת ענת לוברסקי. תוך כדי עריכה הסתבר לו כי הוא מסתבך בחובות.

הקיבוץ עדיין לא האמין כי רצונו של יגאל תיבון להיות יוצר סרטים איננו בגדר קפריזה של אדם שאיננו מוצא את עצמו. אבל לא כל הקיבוץ. היו שלושה משור געים לדבר שהאינו בכשרונו של יגאל כבמאי וכיוצרי-סרטים. ובכישרונם-שלהם כשחקנים. השלושה: אבינועם גולן, שבי חייו הקיבוציים עובד במיפעל לייצור גומי של הקיבוץ ובזמנו החופשי הוא תר-בותניק; אבנר ארבל, אף הוא עובד התעשייה שבזמנו החופשי מארגן מסיבות וחגיגות בקיבוץ, ופטר ויליאמס, צעיר אנגלי שהתגייס ונשא לאשה בת קיבוץ עין-שמר, והמשמש כחשמלאי הראשי של המשק.

יחד עם יגאל הם הקימו חברה בשם גליריס, וחיששו דרך לממן סרט עצמאי משלהם.

מאחר שהקיבוץ לא הראה כל סימן לכך שהוא מתכוון להשקיע אפילו פרוטה ב-סרטם המיועד של הארבעה, הם הגו רעיון גאוני: החליטו להציע למועצה הי אזורית מנשה שתספק עבורם את הסרט. הם הזמנו לשיחה עם יו"ר המועצה, אבי רהם („בומי“) בריאל, והלה הסכים לאשר תקציב בסך 7000 לירות, בתנאי שיהיה זה סרט הסברה על פעולתה של המועצה האזורית.

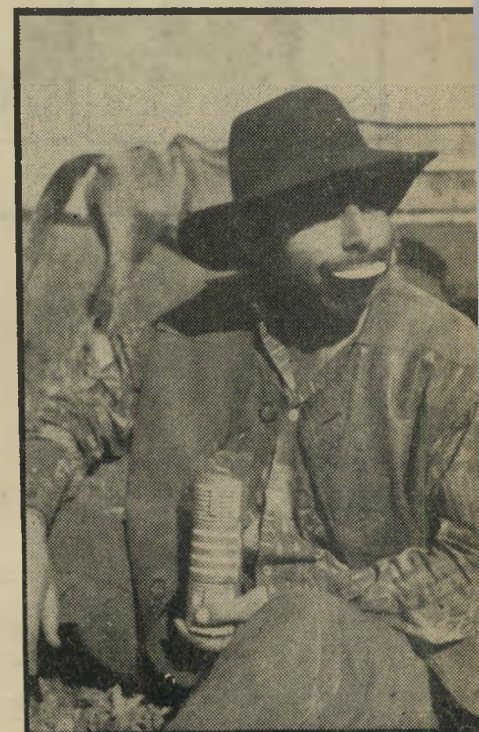
המרכז הפרוע

הוא איזור המועצה האזורית מנשה, שבו מתרחשת עלילת הסרט. העלילה מספרת על שלושה קארי בויצניקים המחפשים כד'זהב, ואגב כך סורקים את שיטחי המועצה ופעולותיה.

בהן ציור, פיסול, מוסיקה, כתיבה ואפילו תיאטרון. האמנות השביעית עדיין לא זכה תה בכבוד הראוי. אלא שיגאל תיבון הוא בחור חריף ו-אמביציוני. משחר נעוריו חלם, אהב ולמד להשתמש במצלמה. למרות שבימים ההם, כשהיה עדיין ילד בקיבוץ דליה, החלום להיות במאי-סרטים בקיבוץ, היה באמת בגדר חלום, החליט יגאל להגשים את חלומו בכל מחיר.

לברי-המיצוה שלו קיבל מדודו העשיר שבבלגיה, מצלמה 8 מ"מ, ומאז הוא עושה סרטים. רק אחרי תקופת הצבא החל עובד באופן עצמאי. הוא השתמש בשחקנים מהקיבוץ, וכשקמה החברה הקיבוצית שדות, עבד בה במשך שנה בהפקה ובי-בימוי. אותה שנה נחשבה לו כשנת-לימוד

יגאל תיבון החליט לעשות סרט, ויהי-מה. אלא שהנסיבות לא איפשרו לו לממן את סרטו בעצמו. אחרי הכל היה, ועודנו, חבר קיבוץ עין-שמר. ולמרות שה-קיבוץ נתן לגיטימציה לאמנויות רבות,

הקאובוי

האימתני אבנר ארבל, אחד משלושת המבוקשים המטילים את אימתם על יושבי המועצה האזורית מנשה. אבנר משמש, בחייו, כעובד תעשיית הפלסטיק בקיבוץ.

המירוץ לצמרת של יגאל תיבון

נשוי למילכה ואב לגלית (איתו בתמונה) בת השש, שהחליט - למרות היותו קיבוצניק להפוך איש-קולנוע והצליח בכך. יגאל זכה בשתי מילגות ועומד לנסוע להשתלמות בחו"ל.

הקאובוי צניקים

של שבעה וחצי אלף לירות. שוב מצאו הארבעה את עצמם יושבים פנים-אל-פנים עם יו"ר המועצה. הפעם הוא הסכים ל-הוסיף לתקציבם מאתיים לירות, ושאל מתי יהיה הסרט מוכן. כאן מצאו עצמם הארבעה בצרה. לאיש מהם לא היה העזו לקום ולספר ליושבי-ראש המועצה כי ההפקה הסתבכה בחובות וכי דרושים עוד שיבעה וחצי אלף לירות לחלץ אותה מהן.

לבסוף קם אבינועם, תארי שבחבורה, והטיל את הפצצה: „שמע, צריך עוד שבע וחצי אלף.“ אמר, התיישב במקומו. היו-שב-ראש התרגז מאד, והארבעה יצאו מ-מישרדו בבושת-פנים.

מייד למחרת הגיעה דרישה מהמועצה

גם יגאל, וגם חבריו, לא התכוונו בשום אופן להפיק עוד סרט-הסברה נוסח הסוכי-נות היהודית או מישרד-ההסברה.

הם הגישו למועצה תסריט בסיגנון הי מערב-הפרוע. הרעיון היה לעשות סרט על שלושה „קאובויס“, המסיירים בטרטוריה של המועצה המקומית מנשה, ומחפשים כד'זהב. אגב החיפושים הם עוברים ממקום ל-מקום, וכך נסקרות פעולות המועצה כגון: החוג להנחלת הלשון בכפר מאור, חוג לריקודי-עם בקיבוץ עין-שמר או אפילו הרפתקה במיזבלה האיזורית.

להפתעתם של הארבעה, התסריט אושר על-ידי המועצה ללא גיד-עפעף. הקיבוץ אישר לארבעה 10 ימי חופשה ושוב, להפ-

ההשתלמות, ולמרות שהקיבוץ עדיין לא הבין בדיוק מה לקיבוצניק ולבימוי סרטים, ניתנה לו האפשרות לשבת שנה בחוץ. אחרי הכל החברה קיימה אותו, ואת משר-כורתו מסר למשק. ככל חבר-קיבוץ נאמן.

חברי-הקיבוץ

התנדבו

כ תום השנה חזר יגאל למשק. הוא המשיך לעבוד בפלחה ובמטעים, ומדי-פעם היה יוצא להפקות למשך תקופה קצרה, וחוזר למשק. מתקציבו האישי כחבר-קיבוץ רכש ציוד, והקים לו במשק אולפן-עריכה הנחשב כרכושו הפרטי.